

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 5C/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8523200097
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Mišenková
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2025:8523200097.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa sudkyňou JUDr. Emíliou Mišenkovou v sporovej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. C. XX, XXX XX D., právne zastúpený: GRABAN, TORMA & PARTNERS s.r.o., Kováčska 53, 040 01 Košice, IČO: 36 730 564, proti žalovanému: Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti SR, Račianska ul. 71, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 114,40 eur od 7.6.2022 do zaplatenia.

II. Žiadnej zo sporových strán náhradu trov prvoinštančného ani odvolacieho konania neprižnáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou, doručenou Okresnému súdu Stará Ľubovňa dňa 30.1.2023, domáhal voči žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, zaplatenia sumy 671,53 eur s príslušenstvom, titulom náhrady škody pozostávajúcej z neuspokojenej časti odmeny advokáta a hotových výdavkov za zastupovanie žalobcu v trestnom konaní a náhrady nemajetkovej ujmy v neuspokojenej časti 23.164,50 eur, a to s poukazom na rozsah zásahu do jeho osobnosti spôsobenej mu vedeným trestným konaním, a to najmä dĺžkou a obmedzením jeho osobnej slobody v dôsledku trvania väzby, ako aj vzhľadom na následky, ktoré tento zásah zanechal v jeho osobnom, súkromnom a spoločenskom živote, a to na základe zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

2. Dňa 17.5.2023 podal žalobca návrh na zmenu (rozšírenie) žaloby, ktorým si uplatnil voči žalovanej ďalšie dva nároky, a to: 1. škodu vo výške 134,30 eur, pozostávajúcu z DPH z neuspokojenej časti odmeny advokáta a hotových výdavkov za zastupovanie žalobcu v trestnom konaní; a 2. škodu vo výške 2.631,34 eur, ktorá mu vznikla v súvislosti s vyplatením dražobných nákladov.

3. Žalovaná nepovažovala nárok žalobcu ani za čiastočne dôvodný, žiadala žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

4. Súd uznesením č.k. 5C/1/2023-187 zo dňa 14.8.2023 pripustil zmenu žaloby v žalobcom navrhnutom znení.

5. Súd prejednal vec na pojednávaní dňa 8.12.2023, na ktorom vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a oboznámením dôkazov založených v spisovom materiáli a pojednávanie odročil na deň 5.1.2024 za účelom vyhlásenia rozsudku a v tento deň ho aj verejne vyhlásil. Týmto rozsudkom súd rozhodol, že

(I.) žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady spôsobenej škody sumu vo výške 114,40 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 114,40 eur od 7.6.2020 do zaplatenia a sumu vo výške 22,88 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 22,88 eur od 18.5.2023 do zaplatenia; (II.) v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a (III.) žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 99 % s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolania obidve sporové strany.

7. Na podklade týchto odvolaní rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 17Co/12/2024-342 zo dňa 20.3.2025 tak, že (i) potvrdil rozsudok vo výroku I. okrem priznania úrokov z omeškania vo výške 5 % zo sumy 114,40 eur od 7.6.2020 do zaplatenia; (ii) zrušil rozsudok vo výroku I. v rozsahu úrokov z omeškania vo výške 5 % zo sumy 114,40 eur od 7.6.2020 do zaplatenia a súvisiaci výrok o trovách konania a vrátil vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie; (iii) potvrdil zamietavý výrok II. v rozsahu nároku na zaplatenie 2.631,34 eur s prísl. a v rozsahu nároku na zaplatenie 23.164,50 eur. Odvolací súd v dôvodoch rozsudku, vo vzťahu k úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 114,40 eur od 7.6.2020 a k súvisiacemu výroku o trovách konania, t.j. k časti prvoinštančného rozsudku, ktorá bola rozhodnutím odvolacieho súdu zrušená a vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, uviedol, že úlohou prvoinštančného súdu bude v ďalšom konaní opätovne prejednať a rozhodnúť žalobcom uplatnený nárok na úroky z omeškania zo sumy 114,40 eur s tým, že súd je viazaný uplatneným nárokom a nie je prípustné priznať žalobcovi plnenie vo väčšom rozsahu, než žiada. Vo vzťahu k trovám konania odvolací súd uviedol, že pri rozhodovaní o trovách konania je potrebné prihliadnuť na predmet sporu, kedy nie je sporný základ uplatneného nároku, ale len výška nároku. Základ nároku žalovaná nerozporevala, tento uznala, dokonca za pochybenie sa ospravedlnila. Žalobca však trval na vyššom plnení, než mu žalovaná poskytla. Preto pri rozhodovaní o trovách konania je dôvodné aplikovať § 255 ods. 2 CSP, nie § 251 ods. 1 CSP, kedy samotný úspech čo do základu predurčuje plný úspech čo do priznaných trov konania. Je potrebné vyhodnotiť mieru úspechu strán sporu podľa § 255 ods. 2 CSP a ustáliť výšku úspechu jednej zo strán voči druhej. Ak prvoinštančný súd bude považovať za dôležité aplikovať § 257 CSP, svoj úmysel oznámi stranám sporu a vyčká ich stanoviská. Až potom bude môcť vo veci správne rozhodnúť.

8. Vec bola vrátená súdu prvej inštancie dňa 11.4.2025. Súd zaslal rozsudok odvolacieho súdu sporovým stranám na vedomie a zároveň upovedomil sporové strany, že v lehote 10 dní odo dňa doručenia tohto upovedomenia sa môžu vyjadriť k možnosti aplikácie § 257 CSP pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v prejednávanej veci.

9. Žalovaná v podaní zo dňa 17.4.2025 uviedla, že je toho názoru, že na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP nie sú dané žiadne dôvody a súd prvej inštancie by mal pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vychádzať z aplikácie § 255 ods. 1, prípadne ods. 2 CSP a priznať žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu, v akom bola v konaní procesne úspešná. Následne žalovaná predostrela rozsiahly teoretický výklad ustanovenia § 257 CSP. Ďalej poukázala na to, že žalobca si žalobou uplatnil náhradu majetkovej škody vo výške istiny súhrnne 3.437,17 eur s príslušenstvom, z ktorej bol úspešný v rozsahu istiny 137,28 eur s príslušenstvom a tiež náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 23.836,03 eur s príslušenstvom, v ktorej úspešný nebol vôbec. Celkovo tak žalobca v konaní uspel v pomere 0,5 % so žalobou uplatnenej sumy. Z uvedeného porovnania žalobných návrhov a konečného rozhodnutia súdu v merite veci je zrejmé, že žalobca v konaní v podstatnej časti žalobou tvrdených a uplatnených nárokov neunesol dôkazné bremeno o ich dôvodnosti, pričom procesný neúspech žalovanej v konaní, zodpovedajúci rozsahu úspechu žalobcu, teda 0,5 %, predstavuje jej neúspech iba v nepatrnnej časti, ktorý odôvodňuje nárok žalovanej na celú náhradu trov potrebných na účelné bránenie práva. Skutočnosť, že žalobca podanou žalobou urobil predmetom konania proti žalovanej celkom zjavne nedôvodné nároky na náhradu škody či nemajetkovej ujmy, je okolnosťou, ktorá má pôvod výlučne na strane žalobcu a v jeho konaní a pokiaľ by súd prvej inštancie považoval výsledok tohto postupu žalobcu ústiaci v procesný neúspech žalobcu v konaní za neprimeranú „sankciu“ voči žalobcovi, ktorú je potrebné vyvážiť aplikáciou § 257 CSP, išlo by o nesprávny záver. Žalovaná na tomto mieste ešte z opatrnosti podotkla, že nie je správny ani názor odvolacieho súdu o procesnom úspechu žalobcu v základe nároku (s tým, že výška plnenia závisela od úvahy súdu). Konštatovala, že žalobcovi v zmysle príslušných ustanovení zák. č. 514/2003 Z.z. nepochybne vzniklo právo na náhradu škody a nemajetkovej ujmy a žalobca si toto právo voči žalovanej aj uplatnil, a to žiadosťou o predbežné

prerokovanie nároku podľa tohto zákona. Žalovaná dobrovoľne a bez potreby iniciovať zo strany žalobcu súdny spor, uznala za dôvodne uplatnenú pohľadávku časť žalobcom požadovanej náhrady majetkovej škody spočívajúcej v trovách obhajoby v trestnom konaní, ktorú i uspokojila, a taktiež uznala i nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy a žalobcovi popri nepeňažnej satisfakcii vyplatila i peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy v nie zanedbateľnej výške takmer 8 tisíc eur. To, že žalovaná v konaní nerozporovala skutočnosti zakladajúce v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. právo žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, nepredstavuje úspech žalobcu v spore v „základe nároku“, a už vôbec to nie je dôvod na sankcionovanie žalovanej, resp. „zmiernovanie“ dôsledkov výsledku sporu v prospech procesne neúspešného žalobcu, keď tento jeho procesný neúspech bol výsledkom zjavnej nedôvodnosti žalobcom požadovaných nárokov. Vzhľadom na uvedené žalovaná má za to, že nie je daný žiaden dôvod pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP a žalovaná ako procesne takmer plne úspešná strana sporu žiada zaviazat' žalobcu na náhradu trov konania v plnom rozsahu podľa § 255 ods. 1 CSP, eventuálne pri aplikácii § 255 ods. 2 CSP v rozsahu 99 %.

10. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 5.5.2025 uviedol, že žalobca sa domáhal nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorý sa nedá exaktne číselne vyjadriť tak, ako majetková škody. Jej konkrétna výška je plne závislá od úvahy súdu, v rámci jej zákonnej limitácie. Žaloba bola žalobcom podaná dôvodne a jej podanie nezavinil žalobca, ale zavinila ho žalovaná, ktorá ako zodpovedný subjekt v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci ani po dvoch výzvach na predbežné prerokovanie nároku nepriznala a nevyplatila žalobcovi jeho nárok v plnom rozsahu. Právny základ nároku bol uznaný jednak žalovanou, ktorá pri predbežnom prerokovaní nároku priznala čiastočné plnenie vo výške 7.985,50 eur a zároveň sa žalobcovi ospravedlnila, ako aj konajúcim okresným súdom. Za týchto okolností nemožno považovať za spravodlivé, aby žalobca znášal náhradu trov konania žalovanej. Pri rozhodovaní o trovách konania nemožno striktné a mechanicky vychádzať len z číselného pomeru úspechu a neúspechu strán, ale je potrebné prihliadnuť na materiálne spravodlivé hľadisko. V tomto smere poukázal na právny názor Krajského súdu v Prešove vyjadrený v rozsudku zo dňa 20.3.2025 sp. zn. 17Co/12/2024, na nález Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 475/2018 zo 4.2.2021, ako aj na súvisiacu odbornú doktrínu. Vzhľadom na uvedené má žalobca za to, že mu patrí náhrada trov konania v plnej výške. Nad rámec uvedeného žalobca uvádza, že tu existujú v súlade s § 257 CSP dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktorej žalovanej nemožno priznať náhradu trov konania. Medzi tieto patrí predovšetkým neprimeraná tvrdosť, ktorá by vyplývala z nároku žalovanej na náhradu trov konania. Práve žalovaná svojim nezákonným konaním priamo prispela k vzniku tohto sporu, nakoľko neuznala a nevyplatila žalobcovi jeho nárok v plnom rozsahu. Okrem toho je potrebné zohľadniť aj osobitnú povahu a špecifické okolnosti predmetného sporu, v ktorom si žalobca legitímne uplatnil nároky, ktoré vyplývali zo závažnej ujmy spôsobenej následkami trestného konania a väzobného stíhania, s negatívnym dopadom na jeho súkromný život a spoločenské postavenie. Konajúci súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania mal vziať na zreteľ aj skutočnosť, že právny základ nároku bol uznaný tak zo strany súdu, ako aj samotnej žalovanej, spornou zostala výlučne výška nároku, ktorá bola predmetom úvahy súdu. Napokon žalobca poukázal na to, že žalovaným v tomto prípade je štát, ktorý preukázateľne žalobcovi spôsobil tak škodu, ako aj nemajetkovú ujmu tým, že ho nezákonne stíhal a vzal do väzby. Štát bol v tomto prípade zastúpený zamestnancami Ministerstva spravodlivosti SR, ktorí sa vyjadrovali, ako aj zúčastnili sa nariadeného pojednávania v rámci náplne svojej práce. Nepriznanie náhrady trov žalovanému teda nebude znamenať významný zásah do jeho majetkovej sféry, ktorý by bol porovnateľný so zásahom, ktorý nastal tak do osobnej, ako aj majetkovej sféry žalobcu. Záverom žalobca navrhol, aby súd priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu, eventuálne, ak by sa súd s argumentáciou nestotožnil a rozhodol sa aplikovať ustanovenie § 257 CSP, navrhol, aby žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

11. Nakoľko predmetom konania (po rozhodnutí odvolacieho súdu) je už len nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 114,40 eur od 7.6.2022 a nárok na náhradu trov konania, pričom ide iba o otázku jednoduchého právneho posúdenia veci, skutkové tvrdenia strán nie sú sporné a hodnota sporu bez príslušenstva v tomto štádiu konania už neprevyšuje 1.000,- eur, pojednávanie nebolo potrebné podľa § 297, písm. b/ CSP nariadiť. Podľa § 219 ods. 3 CSP bolo na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu dňa 29.4.2025 zverejnené oznámenie, že dňa 4.6.2025 o 12.45 hod. bude vo veci bez nariadenia pojednávania vyhlásený rozsudok v zmysle § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 177 ods. 2 písm. a/ CSP.

12. Súd sa opätovne oboznámil s podanou žalobou a jej rozšírením, s vyjadreniami obidvoch sporových strán podanými v tomto konaní a s celým spisovým materiálom a mal za preukázaný tento skutkový stav:

13. Voči žalobcovi sa viedlo trestné stíhanie vo veci Okresného riaditeľstva PZ, odboru kriminálnej polície, Stará Ľubovňa, ČVS: ORP-88/KP-SL-2013, v ktorej bol žalobca uznesením Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 13.04.2013, sp. zn. OTp 61/2013, právoplatným v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.04.2013, č. k. 7Tpo 6/2013-50, vzatý do väzby s tým, že väzba začala plynúť obmedzením osobnej slobody žalobcu dňa 10.4.2013. Následne prokurátor podal na Okresnom súde Stará Ľubovňa dňa 5.2.2014 obžalobu, v ktorej ako obvineného označil žalobcu. Konanie sa viedlo pod sp. zn. 7T/19/2014. Uvedená trestná vec sa skončila právoplatným oslobodením žalobcu spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal žalobca.

14. Po právoplatnom skončení trestného konania, žalobca, ktorý bol spod žaloby prokurátora oslobodený, požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej orgánmi verejnej moci v zmysle § 514/2003 Z. z., pričom si uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia, zadržaním a rozhodnutím o vzatí do väzby, ako aj podaním obžaloby, vo výške 5.274,66 eur a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej zásahom uvedených rozhodnutí do osobnosti žalobcu v celkovej výške 31.150,- eur.

15. Žalovaná v oznámení zo dňa 6.6.2022 konštatovala, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 11.4.2013 ČVS:ORP-88/KP-SL-2013 a uznesenia Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 13.4.2013 sp. zn. OTp/61/2013, došlo zo strany orgánov verejnej moci v zmysle § 5 a § 8 zákona č. 514/2013 Z.z. k zásahu do práv žalobcu. Za uvedené zásahy sa žalobcovi ospravedlnila. V ďalšom vyhodnotila nároky žalobcu ako sčasti opodstatnené a dôvodné a priznala žalobcovi plnenie:

1. vo výške 4.603,13 eur, ako náhradu majetkovej škody, a to z náhrady trov za obhajobu poskytnutú žalobcovi obhajcom, pozostávajúcu z odmeny za úkony právnej služby v sume 2.326,95 eur, z náhrady cestovného spolu vo výške 639,98 eur (639,989 + 21,70 eur), z náhrady straty času v sume 1.614,50 eur;

2. vo výške 7.985,50 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu a trestné stíhanie, z toho náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu v sume 5.040,- eur (vypočítanú ako 15,- eur za deň trvania väzby) a náhrady nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie v sume 2.945,50 eur (vypočítanú z hodnoty 500,- eur za rok vedenia trestného stíhania od 11.4.2013 do 29.1.2020, vyjmúc obdobie väzobného stíhania).

16. Nároky na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, uplatnené žalobcom nad rámec priznaných súm, považovala žalovaná za neopodstatnené.

17. Ďalšími žiadosťami o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody požiadal žalobca žalovanú o náhradu ďalšej skutočnej škody:

1. vo výške 1.054,93 eur, ktorá mala predstavovať výšku DPH, vyplývajúcu z vyúčtovaní trov právneho zastúpenia, cestovných nákladov a náhrady za stratu času JUDr. Romžu, kde DPH je vyúčtovaná vo výške 1.002,21 eur a 52,72 eur;

2. vo výške 2.631,34 eur, ktorá škoda predstavuje náklady a odmenu dražobnej spoločnosti, ktoré náklady musel žalobca uhradiť zo svojich prostriedkov po tom, čo pre nezákonnú väzbu nedokázal zabrániť výkonu záložného práva predajom nehnuteľností a nemohol predísť vzniku nákladov na dražbu.

18. Žalovaná v oznámení zo dňa 2.5.2023 konštatovala, že nárok na náhradu škody spočívajúcej v DPH z vyúčtovaných a zaplatených trov obhajoby v trestnom konaní je uplatnený dôvodne v rozsahu sumy 920,63 eur. Uvedená suma predstavuje DPH vo výške 20 % zo sumy 4.603,13 eur, ktorú v zmysle oznámenia zo dňa 6.6.2022 možno považovať za preukázanú skutočnú škodu spočívajúcu v uhradených trovách obhajoby, ktorá zodpovedá účelným trovám obhajoby. Vo zvyšnom rozsahu požadovanej náhrady, t.j. v časti žiadosti vo výške 134,30 eur nebol vznik škody spočívajúcej v DPH z účelne vynaložených trov konania preukázaný v súlade s § 18 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. Pokiaľ ide o žalobcom požadovanú náhradu majetkovej škody vo výške 2.631,34 eur, spočívajúcej v nákladoch a odmene dražobnej spoločnosti, ktoré mal žiadateľ uhradiť, vo vzťahu k tomuto nároku konštatovala, že uvedenú škodu nemožno považovať za škodu spôsobenú v príčinnej súvislosti či už s uznesením o vznesení obvinenia alebo nezákonným rozhodnutím alebo s rozhodnutím o väzbe žiadateľa, nakoľko splatnosť pohľadávky nastala ku dňu 2.4.2013, teda ešte pred vznesením obvinenia a vzatím žalobcu do väzby. Zároveň žalovaná mala za to, že nad rámec uvedeného nemožno mať za preukázaný ani samotný vznik škody v rozsahu sumy 2.631,34 eur, keďže žiadnym spôsobom nebola preukázaná

úhrada tejto sumy žiadateľom práve v súvislosti s výkonom záložného práva. Preto žiadosť o náhradu škody v rozsahu sumy 2.631,34 žalovaná nepovažovala ani čiastočne za dôvodnú.

19. Keďže žalovaná v rámci predbežného prerokovania nároku neuznala nároky žalobcu v celom rozsahu, podal žalobca dňa 30.1.2023 na tunajšom súde žalobu, ktorou sa domáhal voči žalovanej doplatenia rozdielu medzi sumami požadovanými žalobcom a medzi sumami priznanými žalovanou v predbežnom prerokovaní nároku žalobcu. V tomto súdnom konaní si si žalobca uplatnil voči žalovanej nárok na zaplatenie:

- náhrady škody z titulu zaplatených trov obhajoby v sume 671,53 eur s príslušenstvom (uplatnená suma 5.274,66 eur – priznaná suma 4.603,13 eur) – pozostávajúca z neuspokojenej časti odmeny advokáta a hotových výdavkov za obhajobu žalobcu v trestnom konaní a v sume 134,30 eur s príslušenstvom (uplatnená suma 1.054,93 eur – priznaná suma 920,63 eur) – predstavujúca uhradenú DPH;
- náhradu škody z titulu nákladov na dražbu v sume 2.631,34 eur,
- nemajetkovej ujmy v sume 23.164,50 eur - v neuspokojenej časti (uplatnená suma 31.150,- eur – priznaná suma 7.985,50 eur).

20. Tunajší súd rozsudkom č.k. 5C/1/2023-264 zo dňa 5.1.2024 posúdil ako opodstatnený nárok žalobcu voči žalovanej na zaplatenie náhrady spôsobenej škody vo výške 114,40 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 114,40 eur od 7.6.2020 do zaplatenia a sumy vo výške 22,88 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 22,88 eur od 18.5.2023 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 99 %.

21. Ako už bolo uvedené aj v predchádzajúcom texte, na podklade odvolaní oboch sporových strán odvolací súd rozsudkom č.k. 17Co/12/2024-342 zo dňa 20.3.2025 (i) potvrdil rozsudok vo výroku I. okrem priznania úrokov z omeškania vo výške 5 % zo sumy 114,40 eur od 7.6.2020 do zaplatenia; (ii) zrušil rozsudok vo výroku I. v rozsahu úrokov z omeškania vo výške 5 % zo sumy 114,40 eur od 7.6.2020 do zaplatenia a súvisiaci výrok o trovách konania a vrátil vec prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie; (iii) potvrdil zamietavý výrok II. v rozsahu nároku na zaplatenie 2.631,34 eur s prísl. a v rozsahu nároku na zaplatenie 23.164,50 eur.

22. Rozsudok prvoinštančného súdu vo výroku I. okrem priznania úrokov z omeškania vo výške 5 % zo sumy 114,40 eur od 7.6.2020 do zaplatenia, vo výroku II, t.j. v rozsahu nároku na zaplatenie 2.631,34 eur s prísl. a v rozsahu nároku na zaplatenie 23.164,50 eur s prísl. nadobudol právoplatnosť v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 17Co/12/2024-342 zo dňa 20.3.2025 dňom 25.4.2025.

23. Nakoľko o podstatnej časti nároku žalobcu – v rozsahu, ako je to uvedené v predchádzajúcom odseku, už bolo právoplatne rozhodnuté, súd následne rozhodoval už len o ostávajúcej časti, t. j. v rozsahu úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 114,40 eur požadovaných žalobcom od 7.6.2022 a o nároku na náhradu trov konania.

Zákonné ustanovenia aplikované vo veci

24. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

25. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

26. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

27. Podľa § 391 ods. 2 CSP ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Súd právne uzatvára:

28. V tomto súdnom konaní si žalobca uplatnil voči žalovanej (okrem iných nárokov) aj nárok na vyplatenie náhrady za stratu času. Žalovaná v rámci predbežného prejednávania nároku (pred začatím súdneho konania) posúdila ako dôvodne uplatnené nároky na náhradu stratu času za čas strávený cestou Košice – Stará Ľubovňa a späť vo všetkých prípadoch rovnako, t.j. v rozsahu 20 polhodín za uvedenú cestu. Obhajca žalobcu si však za cesty na pojednávania na tunajší súd, vykonané v rokoch 2016, t.j. 26.5.2016 a 6.7.2016 uplatnil náhradu za stratu času v rozsahu 14 polhodín za jednu cestu (Košice – Stará Ľubovňa a späť), t.j. za 2 cesty realizované v roku 2016 celkom 28 polhodín. Žalovaná mu za tieto cesty priznala rovnakú náhradu ako aj za cesty v iných rokoch, t.j. 10 polhodín za jednu cestu (t.j. 20 polhodín za 2 cesty v roku 2016).

29. Právny zástupca žalobcu k nepriznaniu náhrady za stratu času v ním uplatnenom rozsahu uviedol, že dôvodom pre dlhšie trvanie ciest na dve, v krátkom slede po sebe nasledujúce hlavné pojednávania mohla byť oprava cesty a nútená obchádzka, čo je na cestách pomerne častým javom. Na podporu svojich tvrdení predložil na pojednávaní dňa 8.12.2023 výtlačky tlačových správ z dvoch rôznych denníkov, zverejnených v dňa 29. apríla 2016 a dňa 12.7.2016, kde je, okrem iného, uvedené, že na výstavbe miniobchvatu Prešova boli pri ZVL Prešov v danom čase realizované dopravné obmedzenia na okružnej križovatke v smere do Košíc, čo sa odrazilo aj na doprave v meste a konštatuje sa tam, že dopravné zmeny spôsobili kilometrové zápchy.

30. Vzhľadom na tieto skutočnosti vyhodnotil súd námietku žalobcu, vo vzťahu k nepriznaniu náhrady za stratu času za čas strávený obhajcom na ceste na pojednávania v roku 2016, v dňoch 26.5.2016 a 6.7.2016 za dôvodnú a rozsudkom č.k. 5C/1/2023-264 zo dňa 5.1.2024 mu priznal túto náhradu za stratu času (v žalovanou nepriznanom rozsahu) za 8 polhodín x 14,30 eur, t.j. sumu 114,40 eur. Nakoľko žalobca si uplatnil aj nárok na zaplatenie DPH vo výške 20 %, ktorú zaplatil spolu s trovami obhajoby, súd mu priznal aj DPH z priznanej náhrady za stratu času vo výške 20 %, t.j. sumu 22,88 eur. V tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu č.k. 17Co/12/2024-342 zo dňa 20.3.2025 nadobudol právoplatnosť dňa 25.4.2025.

31. Spolu s nárokom na zaplatenie náhrady škody z titulu zaplatených trov obhajoby, teda aj náhrady za stratu času, si žalobca podanou žalobou uplatnil aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne od 7.6.2022 do zaplatenia. V pôvodnom rozsudku zo dňa 5.1.2025 prvoinštančný súd priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne od 7.6.2020 do zaplatenia. Na podklade odvolania žalovanej bol rozsudok v tejto časti odvolacím súdom zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie prejednanie a nové rozhodnutie.

32. Po vrátení veci prvoinštančný súd v tejto časti opätovne preskúmal predmetnú vec a dospel k záveru, že žalobcovi patrí nárok na zaplatenie úrokov z omeškania v ním požadovanom rozsahu, t.j. vo výške 5 % ročne zo sumy 114,40 eur odo dňa 7.6.2022 do zaplatenia, a to z nasledujúcich dôvodov.

33. Nespornou skutočnosťou v predmetnej veci bolo to, že žalovaná informovala žalobcu o výsledku prejednávania jeho nároku podaním označeným ako „OZNÁMENIE O VÝSLEDKU PREDBEŽNÉHO PREROKOVANIA NÁROKU“, ktoré si žalobca prevzal dňa 6.6.2022.

34. V zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. lehota omeškania začína plynúť najskôr dňom oznámenia, že príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody. V predmetnej veci žalobca požadoval priznať úrok z omeškania odo dňa 7.6.2022, t.j. od nasledujúceho dňa po doručení mu oznámenie o výsledku predbežného prejednávania nároku žalovanou, teda nárok žalobcu je plne v súlade s § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z.

35. Preto súd výrokom I. enunčiátu tohto rozsudku rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 114,40 eur od 7.6.2022 do zaplatenia.

O trovách konania súd rozhodol takto:

36. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

37. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

38. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

39. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

40. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

41. Pokiaľ ide o výrok o trovách konania strán sporu, je potrebné vo všeobecnosti uviesť, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania strán platí zásada zodpovednosti za výsledok a zásada zodpovednosti za zavinenie a náhodu, a teda ust. § 255 a nasl. CSP. Keďže povinnosť nahradit' trovy konania sa môže v tom - ktorom konkrétnom prípade javiť ako neprimeraná tvrdosť, ust. § 257 CSP umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných zvláštneho zreteľa strane, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, túto náhradu celkom alebo sčasti nepriznal. Úvaha súdu o tom, či ide o výnimočný prípad a či sú tu dôvody zvláštneho zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci, prihliadne sa tiež k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom strán sporu, keďže je potrebné vziať zreteľ nielen na pomery toho, kto by mal nahradit' trovy konania, ale musí sa uvážiť aj to, ako by sa takéto rozhodnutie dotklo majetkových pomerov oprávnenej strany, k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu nároku a podobne.

42. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nedefinuje, ale výklad ponecháva na súdnu prax. K dôvodom hodným osobitného zreteľa možno zahrnúť neprimeranú tvrdosť, podiel oboch strán na vzniku a priebehu sporu, povahu a okolnosti sporu, zložitost' doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitost' prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy či osobitné pomery strany sporu.

43. V predmetnej veci sa žalobca v tomto súdnom konaní domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 3.437,17 eur titulom náhrady škody (671,53 + 134,30 + 2.631,34) a sumy 23.164,50 eur titulom nemajetkovej ujmy, celkom teda nárok žalobcu predstavoval sumu 26.601,67. Žalobca bol v konaní úspešný v časti o zaplatenie sumy 137,28 eur (0,5 % - titulom náhrady škody) a v prevyšujúcej časti, t.j. o zaplatenie náhrady škody a nemajetkovej ujmy v sume celkom 26.464,39 eur (99,5 %) bola žaloba zamietnutá. Úspešnejšou stranou v konaní bola teda žalovaná, ktorej by v zmysle § 255 ods. 2 CSP patril nárok na náhradu trov konania v rozsahu 99 % (99,5 – 0,5).

44. V predmetnej veci však prvoinštančný súd zväžil okolnosti prejednávanej veci a dospel k záveru o potrebe aplikácie ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania strán sporu.

45. Súd v danom prípade zhlíadal dôvod hodný osobitného zreteľa v samotnom osobitnom druhu konania spočívajúcom v zodpovednosti štátu za škodu spôsobnú pri výkone verejnej moci, keďže v konaní bolo preukázané, že žalobca v rámci trestného konania, ktoré skončilo jeho právoplatným oslobodením spod obžaloby, bol vo väzbe od 10.4.2013 do 11.3.2014, teda konaním orgánov verejnej moci, t.j. vedením trestného stíhania (aj väzobného) došlo voči jeho osobe k nezákonnému zásahu do jeho práv.

46. Žalovaná v tomto konaní nepoprela a nespochybnila skutkové tvrdenia žalobcu vo vzťahu ku konštatovaniu, že vyššie popísaným konaním orgánov verejnej moci, t.j. vedením trestného stíhania (aj väzobného) voči jeho osobe došlo k zásahu do jeho práv, z uvedeného dôvodu v rámci predbežného

prejednávania nároku žalobcu sčasti uznala nároky žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy za opodstatnené a za uvedený zásah do práv žalobcu sa žalobcovi aj písomne ospravedlnila.

47. Súd preto nepovažoval za spravodlivé, aby žalobca znášal trovy tohto konania vo vzťahu k žalovanej, aj keď nebol v konaní celkom úspešný, nakoľko v tomto konaní si žalobca uplatňoval nároky súvisiace s jeho trestným (a väzobným) stíhaním, pričom na strane žalovanej, resp. na strane štátu je zodpovednosť za to, že týmto trestným stíhaním (aj väzobným) došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, ktorý bol v konečnom dôsledku spod obžaloby prokurátora oslobodený. V uvedených skutočnostiach videl súd dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov tohto konania.

48. Princíp spravodlivosti je jedným z najdôležitejších princípov sporového konania. Spravodlivosť predstavuje koncept zahŕňajúci spravodlivosť, rovnosť a spravodlivé zaobchádzanie ktorého obsahom je predovšetkým jeho uplatňovanie vo svetle konkrétnych okolností každého sporového konania. Právo musí byť predovšetkým nástrojom spravodlivosti, nielen súborom právnych predpisov, ktoré sú mechanicky a formalisticky aplikované bez ohľadu na zmysel a účel toho ktorého záujmu chráneného príslušnou normou (nález Ústavného súdu SR č. 2221/07 z 19.3.2008).

49. S poukazom na uvedené dôvody súd rozhodol o trovách konania v zmysle § 257 CSP, keď z dôvodov hodných osobitného zreteľa žiadnej zo sporových strán náhradu trov prvoinštančného ani odvolacieho konania nepriznal.

50. To boli podstatné dôvody, na základe ktorých súd rozhodol tak, ako je to uvedené v enunciiate tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva do 15 dní od doručenia tohto rozsudku na súde, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z.